

Arrest

nr. 322 170 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

1.2. Op 14 juni 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter, L.C.J..

1.3. Op 13 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 293 494 van 31 augustus 2023 verwerpt de Raad het beroep.

1.4. Op 8 november 2023 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter, L.C.J..

1.4. Op 4 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.11.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

¶ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.11.2023 opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind zijnde L.C.J. (...) ((...)), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden:

enerzijds mag er op betrokkene naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 14.03.2022, en aan hem betekend werd op 14.03.2022.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner, en betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkene gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dit kan niet blijken uit het administratieve dossier. Uit het dossier blijkt verder dat de partner van betrokkene, net als het kind, drager is van de Belgische nationaliteit. Wat de beoordeling van een eventuele afhankelijkheidsverhouding betreft, in hoofdte van het kind, kan worden opgemerkt dat er ook hier evenmin sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en het kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk vereist is. Er kan wel worden aangenomen dat betrokkene met zijn kind een affectieve band heeft. Echter blijkt nergens uit het dossier dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren. Betrokkene heeft zelf nog nooit het verblijfsrecht genoten, daar waar zijn partner houder is van de Belgische nationaliteit, en waardoor het gezamenlijk kind Belg is van bij geboorte. Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkene gezinsleven in illegaliteit is ontstaan en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. De partner en het kind hebben bovendien onafgebroken verbleven in België, en dus evengoed tijdens betrokkene afwezigheid. Er kan bovendien opgemerkt worden dat het gezinsleven reeds in overweging werd genomen in voormeld inreisverbod: “Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt.”

Ook werd betrokkene situatie in het licht van art. 8 EVRM op de daaropvolgende pagina's uitvoerig besproken.

Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind heden niet (meer) op zich zou kunnen nemen, evenmin kunnen andere elementen uit het administratieve dossier blijken die voormelde beoordeling kunnen ombuigen. Daarbij kan opgemerkt worden dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot

opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische partner en het kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter *iuncto* artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van het "interpretatief gezag van gewijsde arrest van het Hof van Justitie C-82/16 van 8 mei 2018".

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"II.1.1. Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij de affectieve band tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind niet ontkent, doch dat niet voldoende vindt en hierbij benadrukt dat het gezinsleven in illegaliteit ontstaan is (en verwijst hierbij vooral naar de verzoekende partij en haar partner, doch niet naar het kind dat maar alles moet ondergaan):

Uit bovenstaand arrest van het Hof van Justitie C-82/16 van 8 mei 2018 blijkt echter dat het niet relevant is wanneer de affectieve band ontstaan is:

77 In de derde plaats moet worden bepaald of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.

78 In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een

burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen, en dat de afhankelijkheidsverhouding die tussen deze Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, bestaat in de zin die in punt 52 van het onderhavige arrest is vermeld, de reden is waarom aan laatstgenoemde een recht moet toekomen om te verblijven op het grondgebied van de lidstaat waarvan die Unieburger onderdaan is.

79 Aan het burgerschap van de Unie zou dan ook het nuttige effect worden ontnomen indien een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging automatisch zou moeten worden afgewezen wanneer een

dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, is ontstaan op een moment waarop tegen laatstgenoemde reeds een terugkeerbesluit was uitgevaardigd dat gepaard ging met een inreisverbod, zodat bekend was dat zijn verblijf illegaal was. In een dergelijk geval kan namelijk per definitie geen rekening zijn gehouden met het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander toen het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit werd vastgesteld dat tegen hem werd uitgevaardigd.

80 Voor het overige heeft het Hof reeds in de arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15, EU:C:2017:354), aanvaard dat aan derdelanders die ouders zijn van minderjarige burgers van de Unie die hun recht op vrij verkeer nooit hebben uitgeoefend, een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU toekomt, ook al verbleven die ouders illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie toen die burgers van de Unie geboren werden.

81 Uit een en ander volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt is het daarbij niet relevant wanneer deze afhankelijkheidsband precies ontstaan is (namelijk in legaal of illegaal verblijf).

De thans bestreden beslissing schendt op dit punt reeds manifest het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 20 VWEU en artikel 40ter VW.

II.1.2. Het Hof van Justitie vervolgt:

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 54).

74 Het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, volstaat daarentegen op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punt 68, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 52).

75 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen.

76 Uit de punten 64 tot en met 75 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat:

- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

- wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

Het feit dat de moeder in staat zou zijn om de dagelijkse zorg op zich te nemen zoals de verwerende partij argumenteert vormt dus een gegeven dat relevant is, doch niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd.

Het Hof van Justitie legt dan ook de nadruk op de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

De afhankelijkheidssituatie moet ex nunc worden beoordeeld. Het feit dat de moeder in het verleden de zorg alleen heeft moeten dragen en het kind thans nog in leven is (want daar komt de redenering van de verwerende partij grosso modo op neer), is op zich geen bewijs dat er op heden geen sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidssituatie.

Het HvJ stelt immers:

65 Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu is het kind nog maar vijf jaar, dus wel degelijk van jonge leeftijd!

II.1.3. In de thans bestreden beslissing wordt gesteld:

“Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan betrokkene in het buitenland.”

Hoewel dit strictu sensu nog zou kunnen met meerderjarige familieleden, kan dit moeilijk met minderjarige kinderen. Zo stelde de Raad ook reeds bij de toetsing van artikel 8 EVRM (RvV nr. 261 780 dd. 7 oktober 2021):

Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Bovendien bedraagt het gemiddeld Tunesisch maandinkomen 360 euro (zie <https://www.onetime.nl/nieuws/wat-is-het-gemiddelde-salariswereldwijd-in-andere-landen/>). Het is de verzoekende partij een raadsel hoe zij vanuit Tunesië voldoende financieel zou kunnen bijdragen om haar kind in België daadwerkelijk te ondersteunen.

II.1.4. De verwerende partij kan verder niet echt een afweging maken omdat zij ook nooit geïnformeerd heeft naar de specifieke omstandigheden.

Mocht zij dat wel gedaan hebben, dan had zij gezien dat de verzoekende partij sedert november 2023 niet langer op hetzelfde adres als haar ex-partner woont. Zij zou vernomen hebben dat, de affectieve band tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter nog steeds zeer sterk is en zij nog steeds bijdraagt in de opvoeding van haar minderjarige dochter, zoals affectief als financieel.

Wanneer een familielid van een Belg een aanvraag gezinshereniging indient voorziet noch artikel 40ter Vreemdelingenwet noch artikel 52 Verblijfsbesluit in de mogelijkheid om elementen aan te brengen die duiden op een afhankelijkheid die ertoe zou leiden dat de Belg, bij weigering van de aanvraag, het grondgebied van de EU zou moeten verlaten.

Volgens de Raad (Verenigde Kamers RvV nr. 299 033 dd. 20 december 2023 en RvV nr. 299 034 dd. 20 december 2023) verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij niettemin om de nodige onderzoeken uit te voeren om, met kennis van zaken, te kunnen oordelen over het al dan niet bestaan van een dergelijke afhankelijkheid. Zelfs wanneer de verblijfswetgeving dit niet voorziet. Toch worden in de bijlage 19ter geen bewijzen van afhankelijkheid opgevraagd. Ook tijdens het onderzoek van de aanvraag heeft DVZ op geen enkel moment de mogelijkheid geboden aan de aanvrager om dergelijke bewijzen over te maken. In die omstandigheden kan de verwerende partij zich niet beperken tot de vaststelling dat de aanvrager “geen voldoende bewijs geleverd heeft van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de gezinshereniger” om de aanvraag te weigeren.

Over de afhankelijkheid tussen een derdelands ouder en zijn Belgisch kind brengt de Raad in herinnering dat de Belgische wetgever rekening houdt met de afhankelijkheid die bestaat tussen jonge kinderen en hun ouders door in artikel 40ter Vreemdelingenwet geen bijkomende voorwaarden te koppelen aan hun gezinshereniging. De Raad vernietigde dan ook de weigeringsbeslissingen: de verwerende partij had zich op geen enkele manier geïnformeerd over de familiale situatie van de aanvrager.

Ook in casu voorzag de bijlage 19ter niets, noch werd de verzoekende partij uitgenodigd om de band met het kind verder te staven of concrete vragen hierover te beantwoorden.

Aldus werden artikel 40ter j° artikel 42 Vreemdelingenwet evenals artikel 20 WVEU, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden, evenals de interpretatief gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Justitie C-82/16 van 8 mei 2018.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de verzoekende partij (lees: verwerende partij) de affectieve band tussen haar en haar minderjarig kind niet ontkent maar dit niet voldoende vindt en hierbij benadrukt dat het gezinsleven in illegaliteit is ontstaan, waarbij vooral verwezen wordt naar de verzoekende partij en haar partner, doch niet naar het kind dat maar alles moet ondergaan, dat uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) blijkt dat het echter niet relevant is wanneer de affectieve band ontstaan is, dit in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, dat de bestreden beslissing op dit punt manifest de materiële motiveringsplicht, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het WVEU schendt.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop zij zich ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag met oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan in illegaal verblijf.

De Raad stelt echter vast dat de motieven *“Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven in illegaliteit is ontstaan en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.”* overtuigend zijn. Immers blijkt dat de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij niet automatisch heeft afgewezen omdat de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger/Belg en zijn familielid, zijnde de verzoekende partij, is ontstaan in illegaal verblijf, doch alsnog is nagegaan of er een sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en het kind in die zin dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk werkelijk vereist is waardoor aan haar een afgeleid verblijfsrecht zou dienen te worden toegekend. Echter heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie daar, hoewel er kan aangenomen worden dat de verzoekende partij met haar kind een affectieve band heeft, nergens uit het dossier blijkt dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om het vrij verkeer van haar partner en kind te vrijwaren, dat de verzoekende partij zelf nog nooit verblijfsrecht heeft genoten, daar waar haar partner de Belgische nationaliteit heeft waardoor ook het gezamenlijk kind Belg is van bij geboorte, dat de partner en het kind bovendien onafgebroken in België verbleven, en dus evengoed tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij, dat het gezinsleven reeds in overweging werd genomen in het voormeld inreisverbod, waarbij gewezen werd op het risico op een nieuwe schending van de openbare orde alsook uitvoerig werd ingegaan op de situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind heden niet (meer) op zich zou kunnen nemen, dat evenmin andere elementen uit het administratieve dossier blijken die voormelde beoordeling kunnen ombuigen, dat kan opgemerkt worden dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat niets uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan de verzoekende partij in het buitenland, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en de verzoekende partij legaal kan terugkeren naar België.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven betreffende de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de door haar geschonden geachte bepalingen zouden zijn.

Gezien aldus de voormelde motieven van de bestreden beslissing volstaan om het afhankelijkheidsonderzoek te schragen, betreffen de motieven “*Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkene gezinsleven in illegaliteit is ontstaan en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.*” niet relevante overwegingen in het kader van het afhankelijkheidsonderzoek conform het arrest K.A.

De eventuele gegrondheid van kritiek op voormelde overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.4. De verzoekende partij betoogt voorts dat het feit dat de moeder in staat zou zijn om de dagelijkse zorg op zich te nemen zoals de verwerende partij argumenteert een gegeven vormt dat relevant is, doch niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd, dat het Hof van Justitie de nadruk legt op de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van het derde land, dat de afhankelijkheidsrelatie *ex nunc* moet worden beoordeeld, dat het feit dat de moeder in het verleden de zorg alleen heeft moeten dragen en het kind thans nog in leven is – want daar komt volgens de verzoekende partij de redenering van de verwerende partij *grosso modo* op neer – op zich geen bewijs is dat er op heden geen sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidssituatie. Zij wijst erop dat het Hof van Justitie onderstreept dat volwassenen, anders dan minderjarigen, *a fortiori* wanneer het kinderen zijn van jonge leeftijd, in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat het kind *in casu* nog maar vijf jaar oud is en dus wel degelijk van jonge leeftijd. De verzoekende partij vervolgt, betreffende de motieven dat niets uitsluit dat er een contactregeling kan getroffen worden via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan haar in het buitenland, dat hoewel dit *sensu stricto* zou kunnen met meerderjarige familieleden, dit moeilijk kan met minderjarige kinderen, waarbij zij citeert uit het arrest nr. 261 780 van 7 oktober 2021 van de Raad. Zij stelt dat het Tunesisch maandinkomen gemiddeld 360 euro per maand bedraagt en dat het haar een raadsel is hoe zij vanuit Tunesië voldoende financieel zou kunnen bijdragen om haar kind in België daadwerkelijk te ondersteunen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de moeder in staat is om de dagelijkse zorg op zich te nemen, doch ook heeft gemotiveerd – in het licht van de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van het derde land – dat de partner en het kind onafgebroken in België verbleven, en dus evengoed tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij, dat het gezinsleven reeds in overweging werd genomen in het inreisverbod, waarbij gewezen werd op het risico op een nieuwe schending van de openbare orde alsook uitvoerig werd ingegaan op de situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat opgemerkt dient te worden dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren en dat niets uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan de verzoekende partij in het buitenland, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en de verzoekende partij legaal kan terugkeren naar België.

Aldus blijkt wel degelijk dat de verwerende partij is ingegaan op de ontwikkeling van het kind en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van het derde land alsook dat de afhankelijkheidsrelatie *ex nunc* werd beoordeeld.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er elementen zouden zijn, die betrekking hebben op de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van het derde land, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en waaruit wel degelijk zou blijken dat er een dermate afhankelijkheidsverhouding zou bestaan tussen haar en haar minderjarig kind – die niet samenwonen – waardoor het kind niet in staat zou zijn om onafhankelijk van de verzoekende partij een leven te leiden.

Hoewel een zeer jong kind omwille van de leeftijd afhankelijk is van (meestal) de ouders en zeer jonge kinderen niet kunnen vermoed worden om onafhankelijk (van hun familieleden) een leven te leiden, kan uit het loutere feit dat een kind zeer jong is niet *ipso facto* besloten worden dat in alle omstandigheden moet worden aangenomen dat het kind uitermate afhankelijk is van haar beide ouders en er in alle omstandigheden sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding met beide ouders dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan een ouder een verblijfsrecht wordt geweigerd. Dit kan ook niet gelezen worden in het arrest K.A., dat geen vermoeden van de bedoelde afhankelijkheidsband vestigt in geval de Unieburger een zeer jong kind betreft.

De Raad wijst er ter volledigheid op dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij sedert november 2023 niet langer samenwoont op hetzelfde adres als haar ex-partner. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat de affectieve band tussen haar en haar dochter 'zeer sterk is' en dat zij affectief en financieel bijdraagt in de opvoeding van haar minderjarige dochter. Zij geeft niet aan, nog minder liggen hiervan bewijzen voor, dat zij specifieke zorg- of opvoedkundige taken op zich neemt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in het licht van de lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie en het risico voor het evenwicht dat voor het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van het derde land en gelet op de jonge leeftijd van haar minderjarige dochter, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd geoordeeld in de bestreden beslissing dat hoewel er kan aangenomen worden dat de verzoekende partij met haar kind een affectieve band heeft, nergens uit het dossier blijkt dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is om het vrij verkeer van haar kind te vrijwaren, dat de verzoekende partij zelf nog nooit verblijfsrecht heeft genoten, daar waar haar partner de Belgische nationaliteit heeft waardoor ook het gezamenlijk kind Belg is van bij geboorte, dat de partner en het kind bovendien onafgebroken in België verbleven, en dus evengoed tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij, dat het gezinsleven reeds in overweging werd genomen in het voormeld inreisverbod, waarbij gewezen werd op het risico op een nieuwe schending van de openbare orde alsook uitvoerig werd ingegaan op de situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind heden niet (meer) op zich zou kunnen nemen, dat evenmin andere elementen uit het administratieve dossier blijken die voormelde beoordeling kunnen ombuigen, dat kan opgemerkt worden dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren en dat niets uitsluit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en de verzoekende partij legaal kan terugkeren naar België.

De Raad wijst er in dit kader nog op dat de verzoekende partij zich kan vestigen in haar land van herkomst en zich zo kan organiseren dat zij in contact blijft met haar minderjarige dochter via de moderne communicatiemiddelen terwijl het kind in België verblijft. Vele personen dienen, om professionele of andere redenen, in een ander land dan hun kind te verblijven en slagen er desondanks in een gezinsleven te onderhouden. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in België steeds met haar kind heeft samengeleefd. In dit verband moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds tot een gevangenisstraf werd veroordeeld alsook dat zij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat zij sedert november 2023 niet langer op hetzelfde adres woont als haar ex-partner en voorts enkel beweert dat zij affectief en financieel 'bijdraagt' in de opvoeding van haar kind. De verzoekende partij kan ook vanuit haar land van herkomst financieel bijdragen in de opvoeding van haar kind. Door enkel te wijzen op het gemiddeld Tunesisch maandinkomen toont zij alvast niet concreet aan dat een en ander niet mogelijk zal zijn. Daarnaast merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst steeds kan verzoeken om een opheffing of opschorting van het inreisverbod, onder aanvoering van haar gezinssituatie. Zij kan niet overtuigen dat haar gezinssituatie heden van die aard is dat niet van haar zou mogen verlangd worden dat zij zich houdt aan de haar opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat zij vervolgens vanuit het land van herkomst indien gewenst de nodige stappen zet om het haar opgelegde inreisverbod te doen opheffen of opschorten.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden, stipt de Raad vooreerst aan dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts kan vastgesteld worden dat kinderen tegenwoordig op zeer jonge leeftijd ervaringen hebben met moderne communicatiemiddelen en dat ook niet blijkt dat de moeder niet zou kunnen of willen instaan voor de eventueel nodige hulp en ondersteuning hierbij. Bovendien wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de verzoekende partij heden samenwoont, ook niet deeltijds, met haar minderjarig Belgisch kind of zelfs maar nauwe contacten zou onderhouden met haar minderjarig Belgisch kind, waardoor zou dienen geoordeeld te worden dat communicatie via de moderne communicatiemiddelen niet als afdoende kan worden beschouwd en haar aanwezigheid op het grondgebied wel degelijk werkelijk vereist is, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

3.5. Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet echt een afweging kan maken omdat zij ook nooit geïnformeerd heeft naar de specifieke omstandigheden, dat mocht zij dit wel gedaan hebben, zij had gezien dat zij sedert november 2023 niet langer op hetzelfde adres woont als haar ex-partner, dat zij zou vernomen hebben dat de affectieve band tussen haar en haar dochter nog steeds heel sterk is en zij nog steeds bijdraagt, affectief en financieel, in de opvoeding van haar minderjarige dochter. Zij stelt dat wanneer een familielid van een Belg een aanvraag gezinshereniging indient noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) in de mogelijkheid voorziet om elementen aan te brengen die duiden op de afhankelijkheid die ertoe zou leiden dat de Belg, bij weigering van de aanvraag, het grondgebied van de EU zou moeten verlaten. De verzoekende partij betoogt dat volgens de Raad de zorgvuldigheidsplicht de verwerende partij verplicht om de nodige onderzoeken uit te voeren om met kennis van zaken te kunnen oordelen over het al dan niet bestaan van een dergelijke afhankelijkheid, zelfs wanneer de verblijfswetgeving dit niet voorziet, dat echter in de bijlage 19ter geen bewijzen van afhankelijkheid worden opgevraagd, dat ook tijdens het onderzoek van de aanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment de mogelijkheid geboden heeft aan de aanvrager om dergelijke bewijzen over te maken, dat in die omstandigheden de verwerende partij zich niet kan beperken tot de vaststelling dat de aanvrager *“geen voldoende bewijs geleverd heeft van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de gezinshereniger”* om de aanvraag te weigeren. Zij wijst erop dat de Raad, over de afhankelijkheid tussen een derdelands ouder en zijn Belgisch kind, in herinnering brengt dat de Belgische wetgever rekening houdt met de afhankelijkheid die bestaat tussen jonge kinderen en hun ouders door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen bijkomende voorwaarden te koppelen aan hun gezinshereniging, dat de Raad weigeringsbeslissingen vernietigde omdat de verwerende partij zich op geen enkele manier geïnformeerd had over de familiale situatie van de aanvrager, dat *in casu* ook de bijlage 19ter niets voorzag, noch zij werd uitgenodigd om de band met haar kind verder te staven of concrete vragen hierover te beantwoorden.

De Raad herhaalt vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat in de bijlage 19ter geen bewijzen van afhankelijkheid worden opgevraagd en zij niet werd uitgenodigd om de band met haar kind verder te staven of concrete vragen hierover te beantwoorden, blijkt echter *in casu* niet dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid werd geboden of niet in de mogelijkheid was om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op nuttige wijze haar standpunt alsook bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar minderjarig Belgisch kind aan te brengen. Zo vormt de bestreden beslissing een antwoord op een door de verzoekende partij zelf ingediende aanvraag. De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij de kans had om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen.

In zoverre de verzoekende partij met het betoog dat wanneer een familielid van een Belg een aanvraag gezinshereniging indient noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van Vreemdelingenbesluit in de mogelijkheid voorziet om elementen aan te brengen die duiden op de afhankelijkheid die ertoe zou leiden dat de Belg, bij weigering van de aanvraag, het grondgebied van de EU zou moeten verlaten, zou wensen te wijzen op het feit dat uit de wettelijke bepalingen niet blijkt dat een afhankelijkheidsrelatie diende aangetoond te worden, stelt de Raad vast dat dit betoog *in casu* niet dienstig is. Gelet op het feit dat de eerdere beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 13 december 2022 naar aanleiding van een vorige aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgisch minderjarig kind, werd getroffen omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en daar de *“afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen”* niet kon worden vastgesteld – en de verzoekende partij niet in aanvoert, nog minder aannemelijk maakt dat zij niet langer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod of dit werd opgeheven of opgeschort – kan in redelijkheid worden gesteld dat de weigeringsgrond voor haar voorzienbaar was en dat zij bijgevolg hierop reeds kon anticiperen in haar aanvraag. De verzoekende partij laat dan ook onterecht uitschijnen dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of relevante gegevens of stukken over te maken.

Bovendien merkt de Raad in dit verband nog op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat zij een begin van bewijs had kunnen voorleggen waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een dermate afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar minderjarige dochter dat een weigering van de aanvraag gezinshereniging in hoofde van de verzoekende partij ertoe zou leiden dat haar minderjarige dochter zou gedwongen worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de affectieve band tussen haar en haar minderjarige dochter nog steeds sterk is en zij nog steeds bijdraagt in de opvoeding van haar minderjarige dochter, zowel affectief als financieel. De verzoekende partij voegt hieromtrent geen stavingstukken bij haar verzoekschrift en dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij nog meent dat zij, indien zij gevraagd zou zijn geweest naar haar specifieke omstandigheden, had kunnen meedelen dat zij niet langer op hetzelfde adres woont als haar ex-partner, maakt zij niet aannemelijk welk belang zij heeft bij dit betoog. Nu zij aangeeft dat de moeder van het kind haar ex-partner betreft kan enkel vastgesteld worden dat de motieven dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de verzoekende partij en haar partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om haar een verblijfsrecht toe te kennen en dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene op geen enkele wijze kan gescheiden worden van het familielid van wie hij afhankelijk is, dat dit *in casu* niet kan blijken uit het administratief dossier, overtuigend zijn. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet in welk opzicht het feit dat de moeder van haar kind niet langer haar partner zou zijn, een relevant gegeven zou zijn in het beoordelen van de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar kind. Zij toont dan ook niet aan dat zij, indien zij hieromtrent uitdrukkelijk bevraagd zou zijn geweest, nog relevante gegevens had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op voormelde beoordeling.

3.6. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40 *ter iuncto* artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het VWEU en van het *“interpretatief gezag van gewijsde arrest van het Hof van Justitie C-82/16 van 8 mei 2018”*, niet aannemelijk.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari duizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER